

Europejski Rzecznik
Praw Obywatelskich

Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [Link]. Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej [polityce językowej i tłumaczeniowej](#) [Link].

Decyzji w sprawie 183/2006/MF - Zarzut nadużycia władzy związanego z dostępem do danych

Decyzja

Sprawa 183/2006/MF - Otwarta 06/03/2006 - Decyzja z 21/02/2007

Skarżąca zwróciła się z wnioskiem do francuskiej Komisji Ochrony Danych („CNIL”) o potwierdzenie, czy dane jej dotyczące były przechowywane przez Europol. Komisja przekazała pismo do Europolu, który poinformował skarżącą, że Europol nie przechowuje żadnych danych osobowych o skarżącej, do których ma prawo dostępu zgodnie z przepisem art. 19 ust. 1 Konwencji o Europolu oraz zgodnie z powiązanymi przepisami prawa francuskiego. Komisja Odwoławcza podtrzymała decyzję Europolu.

W skardze do Rzecznika skarżąca podniosła zarzut przeciwko Europolowi, że niesłusznie odmówił udzielenia informacji o jej danych i przyznania do nich dostępu. Jej zdaniem było to nadużycie władzy. Skarżąca zarzucała ponadto, że Europol niedokładnie potraktował odwołanie do Komisji Odwoławczej, ponieważ francuskie tłumaczenie odpowiedzi skierowane było do innej osoby wnoszącej apelację.

Dyrektor Europolu poinformował Rzecznika, że pismo Rzecznika z prośbą do Europolu o opinię dotyczącą skargi przekazano Wspólnemu Organowi Nadzorczemu Europolu (WON).

W piśmie do Rzecznika WON oświadczył, że decyzja Komisji Odwoławczej była wiążąca dla wszystkich zaangażowanych stron. Artykuł 195 ust. 1 Traktatu WE stanowi, że Rzecznik przeprowadza dochodzenia dotyczące przypadków niewłaściwego administrowania, chyba że podnoszone fakty są lub były przedmiotem postępowania sądowego. Ponieważ Komisję Odwoławczą należało uważać za niezależną komisję zapewniającą osobom możliwość odwołania się od decyzji Europolu, WON uznał, że ten wyjątek miał zastosowanie w niniejszej sprawie. Odnosząc się do podniesionego niedokładnego potraktowania odwołania skarżącej, WON stwierdził, że Komisja Odwoławcza przyjęła dwie decyzje dotyczące dwóch różnych

spraw oraz że pierwszą stroną tłumaczenia decyzji dotyczącej odwołania skarżącej nieumyślnie zamieniono z pierwszą stroną francuskiego tłumaczenia drugiej decyzji. Wspólny Organ Nadzorczy podkreślił, że takie błędy nie powinny się zdarzyć i dodał, że wystosuje przeprosiny dla skarżącej za tę pomyłkę.

W swojej decyzji Rzecznik zwrócił uwagę, że odpowiedni wyjątek określony w art. 195 ust. 1 stosuje się tylko do spraw, które są lub były przedmiotem postępowania sądowego oraz że taką wykładnię potwierdza art. 1 ust. 3 statutu Rzecznika. Rzecznik stwierdził, że nie jest przekonany, czy Komisję Odwoławczą należy traktować jako organ sądowy dla celów stosowania art. 195 Traktatu WE, oraz czy fakt, iż komisja rozpatrywała daną sprawę, powinien stanowić dla niego przeszkodę w przeprowadzeniu dochodzenia. Uznał jednak, że nie było konieczności, aby zajął ostateczne stanowisko w tej sprawie. Rzecznik zauważył w związku z tym, że skarżąca nie dostarczyła żadnych konkretnych informacji potwierdzających jej zarzut dotyczący błędnej i szkodliwej decyzji Europolu. W wyniku dokładnego rozpatrzenia decyzji Komisji Odwoławczej również nie uzyskano żadnych informacji, które podałaby w wątpliwość decyzję Europolu. W związku z tym Rzecznik nie widział podstaw do dalszego dochodzenia w sprawie pierwszego zarzutu skarżącej.

Odnosząc się do zarzutu niedokładnego potraktowania odwołania skarżącej, Rzecznik zauważył, że WON przeprosił skarżącą za popełniony błąd. Rzecznik uznał zatem, że bezzasadne jest dalsze prowadzenie dochodzenia dotyczące również tego aspektu sprawy.

Strasburg, 21 lutego 2007 r.
Szanowny Panie,

W dniu 12 grudnia 2005 r. złożyła Pan skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich przeciwko Europolowi dotyczącą wniosku o dostęp do dotyczących Pana danych. W dniu 21 stycznia 2006 r. przesłał mi Pan dalsze dokumenty związane ze skargą.

W dniu 6 marca 2006 r. przekazałem skargę dyrektorowi Europolu. W dniu 20 marca 2006 r. dyrektor Europolu poinformował mnie, że moje pismo z dnia 6 marca 2006 r. zostało przekazane wspólnemu organowi nadzorczemu Europolu. Wspólny organ nadzorczy przesłał mi wersję angielską swojej opinii w dniu 3 maja 2006 r. oraz tłumaczenie na język francuski w dniu 30 maja 2006 r.

W dniu 9 czerwca 2006 r. przesłał Pan do mnie kolejne pismo dotyczące Pana skargi. W dniu 19 czerwca 2006 r. przekazałem Panu opinię wspólnego organu nadzorczego Europolu z zaproszeniem do przedstawienia uwag, które przesłał Pan w dniu 7 lipca 2006 r. W dniu 17 września 2006 r. przesłał Pan do mnie kolejne pismo dotyczące Pana skargi.

Piszę teraz, aby poinformować o wynikach zapytań, które zostały przeprowadzone.

SKARGA

Według skarżącego istotne fakty są, podsumowując, następujące:

W dniu 10 stycznia 2004 r. skarżący skierował pismo do francuskiej Komisji Ochrony Danych („CNIL”), w którym zwrócił się do niej o ustalenie, czy dane go dotyczące są przechowywane przez Europol. W dniu 26 lutego 2004 r. CNIL przekazała to pismo Europolowi.

Pismem z dnia 14 czerwca 2004 r. Europol poinformował skarżącego, że sprawdził swoje akta i że Europol nie posiada żadnych danych dotyczących go, do których miał on prawo dostępu, zgodnie z art. 19 ust. 1 konwencji o Europolu w połączeniu z mającym zastosowanie ustawodawstwem Francji.

W dniu 4 lipca 2004 r. skarżący wniósł odwołanie od decyzji Europolu z dnia 14 czerwca 2004 r.

Decyzją z dnia 12 grudnia 2005 r. komitet odwoławczy wspólnego organu nadzorczego Europolu utrzymał w mocy decyzję Europolu z dnia 14 czerwca 2004 r. Komisja Odwoławcza odniosła się w szczególności do art. 9 ust. 2 Konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób fizycznych w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, który przewiduje trzy wyjątki od prawa dostępu. Wyjaśniła ona ponadto, że zgodnie z art. 19 ust. 3 konwencji o Europolu prawo dostępu powinno być wykonywane zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym dochodzi się tego prawa, w tym przypadku Francji. Komisja Odwoławcza uznała, że w świetle prawa i praktyki we Francji dotyczącej prawa dostępu do danych przetwarzanych przez Europol decyzja z dnia 14 czerwca 2004 r. została podjęta zgodnie z art. 19 ust. 3 konwencji o Europolu.

W skardze do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich skarżący stwierdził, że żaden z trzech wyjątków przewidzianych w art. 9 ust. 2 Konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r., na którym Europol oparł swoją decyzję, nie miał zastosowania do jego sprawy. Stwierdził, że dokonana przez Europol wykładnia tego artykułu stanowi nadużycie władzy. Skarżący stwierdził ponadto, że skontaktował się już z CNIL i innymi właściwymi władzami francuskimi oraz że odmówił udzielenia informacji dotyczących jego danych.

W dniu 21 stycznia 2006 r. skarżący przesłał Rzecznikowi kolejne pismo dotyczące jego skargi. W piśmie tym podniósł on ponadto, że Europol nie rozpatrzył prawidłowo jego odwołania do komitetu odwoławczego z dnia 4 lipca 2004 r., ponieważ tłumaczenie jego odpowiedzi na język francuski dotyczyło innego wnoszącego odwołanie.

Na podstawie skargi i kolejnego pisma skarżącego z dnia 21 stycznia 2006 r. okazało się, że skarżący przedstawił następujące zarzuty:

- Europol niesłusznie odmówił udzielenia informacji na temat danych dotyczących skarżącego i udzielenia mu dostępu do tych danych. Stanowiło to nadużycie władzy.
- Europol nie rozpatrzył starannie odwołania skarżącego z dnia 4 lipca 2004 r. do komisji odwoławczej, ponieważ tłumaczenie jego odpowiedzi na język francuski zostało skierowane do innego wnoszącego odwołanie.

Skarżący twierdził, że należy mu przyznać dostęp do dotyczących go danych, które znajdują się

w posiadaniu Europolu i organów krajowych.

DOCHODZENIE

Podejście Rzecznika Praw Obywatelskich

Rzecznik Praw Obywatelskich postanowił wszcząć dochodzenie w sprawie skarżącego.

Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował jednak skarżącego, że postanowił uznać go za niedopuszczalny i, zgodnie z art. 2 ust. 1 jego statutu, zamknął jego roszczenie o udzielenie mu dostępu do danych dotyczących go, które znajdowało się w posiadaniu władz krajowych, ponieważ ten aspekt sprawy nie był skierowany do instytucji lub organu wspólnotowego.

Biorąc pod uwagę, że skarżący wskazał w swojej skardze, że skontaktował się już z CNIL i innymi właściwymi władzami francuskimi w tej sprawie, skarżącemu zalecono skierowanie sprawy do francuskiego krajowego Rzecznika Praw Obywatelskich.

Rzecznik przekazał skargę Europolowi, zwracając się do niego o opinię.

Pismo dyrektora Europolu z dnia 20 marca 2006 r. do Rzecznika Praw Obywatelskich

W dniu 20 marca 2006 r. dyrektor Europolu poinformował Rzecznika Praw Obywatelskich, że „skarżący zakwestionował ustalenia i rozpatrzenie przez wspólny organ nadzorczy Europolu jego odwołania od decyzji Europolu dotyczącej jego prawa dostępu do danych go dotyczących i ewentualnie przechowywanych przez Europol” oraz że „wspólny organ nadzorczy, zgodnie z art. 24 ust. 1 konwencji o Europolu, był niezależny od Europolu”, pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 6 marca 2006 r. z prośbą o opinię w sprawie skargi zostało przekazane Wspólnemu Organowi Nadzoru.

Opinia JSB

Opinia wspólnego organu nadzorczego w sprawie skargi była podsumowująca:

Uwagi ogólne dotyczące przekazania pisma Rzecznika Praw Obywatelskich do JSB z dnia 6 marca 2006 r. oraz statusu Komitetu Odwoławczego

Dzięki utworzeniu Europolu utworzono europejską platformę wymiany i przetwarzania danych osobowych. W związku z tym jeden z motywów konwencji o Europolu wskazuje, że należy zwrócić szczególną uwagę na ochronę praw osób fizycznych, a w szczególności na ochronę ich danych osobowych. Z tego względu art. 14 konwencji o Europolu odnosi się do standardu ochrony danych odpowiadającego zasadom Konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób fizycznych w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych („konwencja 108”) oraz do zalecenia nr R (87) Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 17 września 1985 r. („zalecenie 87”), regulującego wykorzystywanie danych osobowych w sektorze policji. Biorąc pod uwagę te zasady, w konwencji o Europolu utworzono specjalny system ochrony danych dla Europolu.

Zgodnie z tymi zasadami ochrony danych w art. 24 konwencji o Europolu ustanowiono JSB jako niezależny organ nadzorczy, którego zadaniem jest dokonanie przeglądu działań Europolu w celu zapewnienia, aby przetwarzanie danych osobowych znajdujących się w jego posiadaniu nie naruszało praw osób fizycznych. Prawa te zostały określone w konwencji o Europolu, a w szczególności w art. 19, który dotyczy prawa dostępu do danych i prawa do sprawdzenia danych przez Europol, oraz w art. 20 ust. 4, który dotyczy prawa do sprostowania lub usunięcia

danych.

W ramach ochrony praw osób fizycznych konwencja o Europolu zapewniła również osobom fizycznym prawo do zwrócenia się do wspólnego organu nadzorczego o zapewnienie, aby sposób przetwarzania danych osobowych przez Europol był zgodny z prawem i dokładny.

Wspólny organ nadzorczy przyjął regulamin wewnętrzny, który zgodnie z art. 24 ust. 7 konwencji o Europolu został jednomyślnie zatwierdzony przez Radę.

Zarówno w konwencji 108, jak i w zaleceniu 87 przewidziano środek zaradczy w przypadku nieprzestrzegania wniosku danej osoby. Zasada 6.6 zalecenia 87 wyraźnie wspomina o prawie do odwołania się do organu nadzorczego. Ponieważ konwencja o Europolu nie stwarza osobom fizycznym możliwości wniesienia sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz w celu zapewnienia danej osobie prawnej procedury odwoławczej od decyzji Europolu, art. 24 ust. 7 konwencji o Europolu zobowiązuje JSB do powołania specjalnego komitetu. Jest to Komisja Odwoławcza JSB.

Osoby fizyczne mogą odwołać się do komitetu odwoławczego wspólnego organu nadzorczego od decyzji Europolu w sprawie wniosku a) o dostęp do danych, b) o sprawdzenie tych danych lub c) o sprostowanie lub usunięcie. Zgodnie z art. 24 ust. 7 konwencji o Europolu decyzje komitetu odwoławczego są ostateczne w odniesieniu do wszystkich zainteresowanych stron.

Konwencja o Europolu i szczegółowe postanowienia regulaminu wewnętrznego wyraźnie tworzą zatem niezależny i szczegółowy przepis prawny umożliwiający danej osobie odwołanie się od decyzji Europolu.

W celu podkreślenia niezależnego statusu komitetu odwoławczego Rada, jednogłośnie zatwierdzając regulamin wewnętrzny, przyjęła deklarację dotyczącą członkostwa w Komitecie Odwoławczym.

Uwagi dotyczące zarzutów i argumentów skarżącego

W odniesieniu do pierwszego zarzutu skarżącego, po otrzymaniu decyzji Europolu w przedmiocie jego wniosku, skarżący wniósł odwołanie od tej decyzji. Decyzją z dnia 12 grudnia 2005 r. komisja odwoławcza stwierdziła, że decyzja Europolu została podjęta zgodnie z art. 19 ust. 3 konwencji o Europolu. Decyzja ta była wiążąca dla wszystkich zainteresowanych stron.

Ponieważ komitet odwoławczy należy uznać za niezależny komitet zapewniający osobom fizycznym środek odwoławczy od decyzji Europolu, wspólny organ nadzorczy Europolu przyjął, że „*wyjątek art. 195 zdanie drugie*” ust. 1 Traktatu WE ma zastosowanie do postępowania sądowego w Komitecie Odwoławczym w ramach jego funkcji sądowej.

Jeśli chodzi o drugi zarzut skarżącego, w dniu 12 grudnia 2005 r. komitet odwoławczy przyjął dwie decyzje w dwóch różnych sprawach. Z załączników do skargi wynika, że pierwsza strona francuskiego tłumaczenia decyzji w sprawie odwołania skarżącego została przypadkowo zastąpiona pierwszą stroną tłumaczenia francuskiego w drugiej decyzji. Chociaż procedury robocze w sekretariacie miały na celu bardzo staranne rozpatrywanie postępowań sądowych i

decyzji komisji odwoławczej, najwyraźniej popełniono błąd. Konsultacje z sekretariatem ochrony danych odpowiedzialnym za procedury administracyjne nie dostarczyły żadnego innego wyjaśnienia tego godnego ubolewania, ludzkiego błędu. Było jasne, że taki błąd nie powinien mieć miejsca, a wspólny organ nadzorczy przeprosił skarżącego za ten błąd.

Pismo skarżącego z dnia 9 czerwca 2006 r.

Pismem z dnia 9 czerwca 2006 r. skarżący poinformował Rzecznika, że po jego wystąpieniu otrzymał przeprosiny od JSB w odniesieniu do błędu dotyczącego jego nazwiska w decyzji komitetu odwoławczego. Załączył odpowiednie pismo Wspólnego Organu Stabilności z dnia 29 maja 2006 r.

Uwagi skarżącego

W swoich uwagach dotyczących opinii Wspólnego Organu Stabilności, które zostały przedstawione w dniu 7 lipca 2006 r., skarżący podtrzymał swoją skargę. Podniósł on również, że doszło do naruszenia praw podstawowych, ponieważ decyzje komitetu odwoławczego były wiążące dla wszystkich zainteresowanych stron. Skarżący wskazał ponadto, że opinia Wspólnego Organu Stabilności była nieprawidłowa z prawnego punktu widzenia, ponieważ jej strony nie były ponumerowane i ponieważ ostatnia strona nie została podpisana.

DECYZJA

1 Zakres dochodzenia Rzecznika Praw Obywatelskich

1.1 W dniu 10 stycznia 2004 r. skarżący przesłał pismo do francuskiej Komisji Ochrony Danych („CNIL”), w którym zwrócił się do niej o ustalenie, czy dane go dotyczące są przechowywane przez Europol. W dniu 26 lutego 2004 r. CNIL przekazała to pismo Europolowi. W piśmie z dnia 14 czerwca 2004 r. Europol poinformował skarżącego, że sprawdził swoje akta i że żadne dotyczące go dane, do których zgodnie z art. 19 ust. 1 konwencji o Europolu w połączeniu z mającym zastosowanie ustawodawstwem Francji miał prawo dostępu, nie były przetwarzane w Europolu. W dniu 4 lipca 2004 r. skarżący wniósł odwołanie od decyzji Europolu z dnia 14 czerwca 2004 r. Decyzją z dnia 12 grudnia 2005 r. komitet odwoławczy utrzymał w mocy decyzję Europolu z dnia 14 czerwca 2004 r. W swojej późniejszej skardze do Rzecznika Praw Obywatelskich oraz w kolejnym piśmie z dnia 21 stycznia 2006 r. skarżący twierdził, że Europol niesłusznie odmówił udzielenia informacji na temat jego danych i udzielenia mu dostępu do tych danych. Zdaniem skarżącego stanowiło to nadużycie władzy. Skarżący twierdził ponadto, że Europol nie rozpatrzył starannie jego odwołania z dnia 4 lipca 2004 r. do Komitetu Odwoławczego, ponieważ tłumaczenie jego odpowiedzi na język francuski zostało skierowane do innego wnoszącego odwołanie. Skarżący twierdził, że powinien uzyskać dostęp do dotyczących go danych będących w posiadaniu Europolu i organów krajowych.

1.2 W odpowiedzi z dnia 6 marca 2006 r. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował skarżącego, że postanowił uznać go za niedopuszczalny i, na podstawie art. 2 ust. 1 statutu, zamknąć swój wniosek o udzielenie dostępu do dotyczących go danych znajdujących się w posiadaniu władz krajowych, ponieważ ten aspekt sprawy nie był skierowany do instytucji lub organu europejskiego.

1.3 Niniejsza decyzja dotyczy zatem wyłącznie zarzutów i roszczeń skarżącego skierowanych do Europolu.

1.4 Biorąc pod uwagę, że skarga została początkowo skierowana przeciwko Europolowi, Rzecznik Praw Obywatelskich przekazał ją dyrektorowi Europolu i zwrócił się do Europolu o przedstawienie opinii w tej sprawie. W dniu 20 marca 2006 r. dyrektor Europolu poinformował jednak Rzecznika Praw Obywatelskich, że „skarżący zakwestionował ustalenia i rozpatrzenie przez wspólny organ nadzorczy Europolu jego odwołania od decyzji Europolu dotyczącej jego prawa dostępu do danych go dotyczących i ewentualnie przechowywanych przez Europol” oraz że „wspólny organ nadzorczy, zgodnie z art. 24 ust. 1 konwencji o Europolu, był niezależny od Europolu”, pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 6 marca 2006 r. z prośbą o opinię w sprawie skargi zostało przekazane Wspólnemu Organowi Nadzoru Europolu.

1.5 Z powyższego wynika, że Europol twierdzi, że zarówno wspólny organ nadzorczy, jak i komitet odwoławczy są od niego niezależne. Rzecznik Praw Obywatelskich uważa, że ocena ta wydaje się prawidłowa, biorąc pod uwagę, że art. 24 ust. 1 konwencji o Europolu stanowi, co następuje: Ustanawia się *niezależny wspólny organ nadzorczy, którego zadaniem jest przegląd, zgodnie z niniejszą konwencją, działań Europolu w celu zapewnienia, aby prawa jednostki nie były naruszane przez przechowywanie, przetwarzanie i wykorzystywanie danych będących w posiadaniu Europolu. (...) Podczas wykonywania swoich obowiązków członkowie wspólnego organu nadzorczego nie otrzymują instrukcji od żadnego innego organu*”. Biorąc pod uwagę, że zgodnie z art. 24 ust. 7 konwencji o Europolu komitet odwoławczy jest powoływany przez wspólny organ nadzorczy, komitet ten należy również uznać za niezależny od Europolu.

1.6 Rzecznik Praw Obywatelskich uważa jednak, że fakt, iż dany organ jest niezależny od innego organu, niekoniecznie oznacza, że musi on zostać uznany za odrębny organ wspólnotowy w rozumieniu art. 195 traktatu WE. Na przykład Rzecznik często zajmuje się skargami dotyczącymi procedur rekrutacyjnych rozpatrywanymi przez Europejski Urząd Doboru Kadr („EPSO”). Choć komisje konkursowe odgrywają istotną rolę w takich procedurach rekrutacyjnych i chociaż komisje te są, w ramach swoich obowiązków, niezależne od EPSO, Rzecznik zawsze uważał, że skarżącym w takich przypadkach jest EPSO, a nie komisja konkursowa, której to dotyczy. Rzecznik uważa jednak, że w niniejszej sprawie nie ma potrzeby podejmowania decyzji, czy do celów art. 195 Traktatu WE JSB (lub komitet odwoławczy) należy uznać za organy wspólnotowe, które należy odróżnić od Europolu.

1.7 Rzecznik zauważa, że pierwszy zarzut skarżącego dotyczy decyzji przyjętej przez Europol. Choć odnośna decyzja została potwierdzona przez komisję odwoławczą, wydaje się jasne, że pierwszy zarzut dotyczy decyzji Europolu, a nie decyzji komitetu odwoławczego. W związku z tym Rzecznik uważa za stosowne uznać, że dochodzenie w sprawie tego zarzutu dotyczy Europolu i że niniejsza decyzja powinna być skierowana do niego. Potencjalne znaczenie decyzji Komitetu Odwoławczego w tym kontekście zostanie omówione w punkcie 2 poniżej.

1.8 Rzecznik zauważa, że drugi zarzut skarżącego skierowany jest również do Europolu. Należy jednak zauważyć, że zarzut ten dotyczy sposobu, w jaki skarżący został powiadomiony o decyzji komitetu odwoławczego. W rzeczywistości zarzut ten należy zatem rozumieć jako skierowany do komitetu odwoławczego.

1.9 Rzecznik zauważa jednak, że w swojej opinii JSB wyjaśnił, że w dniu 12 grudnia 2005 r. komisja odwoławcza wydała dwie decyzje w dwóch różnych sprawach, a pierwsza strona francuskiego tłumaczenia decyzji w sprawie odwołania skarżących została przypadkowo zastąpiona pierwszą stroną tłumaczenia francuskiego w drugiej decyzji. JSB stwierdził, że chociaż procedury robocze w jego sekretariacie miały na celu bardzo staranne rozpatrywanie postępowań sądowych i decyzji komisji odwoławczej, najwyraźniej popełniono błąd. Dodała, że konsultacje z sekretariatem ochrony danych odpowiedzialnym za procedury administracyjne nie dostarczyły żadnego innego wyjaśnienia tego godnego ubolewania błędu ludzkiego. JSB podkreśliła, że takie błędy nie powinny się pojawiać, i dodała, że przeprosiła skarżącego za ten błąd. Rzecznik zauważa, że w piśmie do skarżącego z dnia 29 maja 2006 r. JSB rzeczywiście przeprosił za popełniony błąd.

1.10 W związku z powyższym Rzecznik Praw Obywatelskich uważa, że nawet gdyby JSB lub komitet odwoławczy miały zostać uznane za organ Wspólnoty i odróżnić się od Europolu w rozumieniu art. 195 Traktatu WE, w każdym razie nie byłoby podstaw do kontynuowania dochodzenia w tej sprawie.

1.11 Rzecznik zauważa ponadto, że w swoich uwagach skarżący stwierdził, że opinia JSB była nieprawidłowa z prawnego punktu widzenia, ponieważ jej strony nie były ponumerowane, a ostatnia strona nie została podpisana.

1.12 W tym kontekście należy zauważyć, że wspólny organ nadzorczy przesłał swoją opinię do Rzecznika Praw Obywatelskich najpierw w języku angielskim, a następnie przedstawił tłumaczenie na język francuski (język postępowania). To tłumaczenie zostało przekazane skarżącemu przez Rzecznika Praw Obywatelskich. Biorąc pod uwagę, że odpowiedni tekst stanowił tłumaczenie oryginału w języku angielskim, nie było potrzeby jego podpisywania. Angielska wersja opinii JSB została należycie podpisana. Kopia tego oryginału jest dołączona do informacji skarżącego. Jeśli chodzi o przedstawienie opinii wspólnego organu nadzorczego, Rzecznik jest zdania, że przydatne byłoby dodanie numerów stron. Rzecznik uważa jednak za oczywiste, że ich nieobecność nie czyni opinii nieważną.

2 W odniesieniu do rozpatrywania przez Europol wniosku skarżącego o udzielenie mu informacji na temat danych, które go dotyczą, oraz o udzielenie mu dostępu do tych danych

2.1 W swojej skardze do Rzecznika Praw Obywatelskich skarżący twierdził, że Europol niesłusznie odmówił udzielenia informacji na temat dotyczących go danych i udzielenia mu dostępu do tych danych. Zdaniem skarżącego stanowiło to nadużycie władzy.

2.2 W swojej opinii wspólny organ nadzorczy wskazał, że po otrzymaniu decyzji Europolu w przedmiocie jego wniosku o sprawdzenie, czy dane go dotyczące są przechowywane przez ten ostatni, skarżący wniósł odwołanie od tej decyzji. Decyzją z dnia 12 grudnia 2005 r. komisja odwoławcza stwierdziła, że decyzja Europolu została podjęta zgodnie z art. 19 ust. 3 konwencji o Europolu. Zdaniem JSB decyzja komitetu odwoławczego była wiążąca dla wszystkich zainteresowanych stron. Ponieważ komitet odwoławczy należy uznać za niezależny komitet zapewniający osobom fizycznym środek odwoławczy od decyzji Europolu, wspólny organ nadzorczy przyjął, że „wyjątek art. 195 zdanie drugie” ust. 2 Traktatu WE ma zastosowanie do

postępowania sądowego przed komisją odwoławczą w ramach jego roli sądowej.

2.3 W swoich uwagach dotyczących opinii JSB skarżący stwierdził ponadto, że doszło do naruszenia praw podstawowych, ponieważ decyzje Komitetu Odwoławczego były wiążące dla wszystkich zainteresowanych stron.

2.4 Rzecznik przypomina, że art. 195 ust. 1 Traktatu WE ma następujące brzmienie:

„ 1. Parlament Europejski mianuje Rzecznika Praw Obywatelskich uprawnionego do przyjmowania skarg (...) dotyczących przypadków niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji lub organów wspólnotowych, z wyjątkiem Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji działających w ramach ich funkcji sądowej.

Zgodnie ze swoimi obowiązkami Rzecznik Praw Obywatelskich prowadzi dochodzenia, w odniesieniu do których znajduje podstawy, z własnej inicjatywy lub na podstawie skarg skierowanych do niego bezpośrednio lub za pośrednictwem posła do Parlamentu Europejskiego, z wyjątkiem przypadków, w których domniemane fakty są lub były przedmiotem postępowania sądowego. (...)”.

2.5 Rzecznik jest zdania, że wyjątek, o którym mowa w art. 195 ust. 1 akapit pierwszy, zgodnie z którym Rzecznik nie może badać sprawy, w której istotne fakty są lub były przedmiotem „postępowania sądowego”, ma zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy sprawa była lub jest zawisła przed sądem. Wykładnię tę potwierdza art. 1 ust. 3 statutu Rzecznika Praw Obywatelskich, który stanowi, że „Rzecznik Praw Obywatelskich nie może interweniować w sprawach przed sądami ani kwestionować zasadności orzeczenia sądu”.

2.6 Rzecznik uważnie przeanalizował Konwencję o Europolu i regulamin wewnętrzny Wspólnego Organu Stabilności (3) , a w szczególności przepisy regulujące komitet odwoławczy. Wydaje się, że z przepisów tych wynika, że komitet odwoławczy został pomyślany jako niezależny mechanizm kontroli mający na celu zapewnienie obywatelom środka odwoławczego przeciwko Europolowi w danej dziedzinie. Wydaje się ponadto, że przepisy regulujące komisję odwoławczą są w pewnym stopniu podobne do tych, które zazwyczaj można znaleźć w przepisach mających zastosowanie do organu sądowego. Rzecznik Praw Obywatelskich nie jest jednak przekonany, że Komitet Odwoławczy należy uznać za organ sądowy w rozumieniu art. 195 Traktatu WE i że w związku z tym fakt, że badał daną sprawę, powinien uniemożliwić Rzecznikowi przeprowadzenie dochodzenia. W tym kontekście Rzecznik Praw Obywatelskich zauważa w szczególności, że art. 25 ust. 1 regulaminu wewnętrznego wspólnego organu nadzorczego stanowi, że posiedzenie komitetu odwoławczego jest skuteczne tylko wtedy, gdy weźmie w nim udział cztery piąte jego członków lub ich zastępców. Wydaje się zatem, że decyzje komisji odwoławczej mogą być podejmowane, nawet jeśli niektórzy z jego członków są nieobecni. Ponadto art. 12 ust. 3 niniejszego regulaminu stanowi, że członek komitetu odwoławczego, który nie może uczestniczyć w posiedzeniu, może być reprezentowany przez jego zastępcę. Wydaje się zatem, że faktyczny skład organu zajmującego się danym odwołaniem nie jest na samym początku jasno określony.

W tych okolicznościach Rzecznik uważa, że fakt, iż komitet odwoławczy zbadał już stosowną decyzję Europolu, nie zobowiązuje go do zamknięcia dochodzenia ze względu na wyjątek dotyczący postępowania sądowego, o którym mowa w art. 195 ust. 1 akapit drugi Traktatu WE.

2.7 Rzecznik zauważa, że w swojej opinii JSB podkreśliła, że decyzje Komitetu Odwoławczego są wiążące dla wszystkich zainteresowanych stron. Argument ten opiera się na art. 24 ust. 7 konwencji o Europolu (4) , który stanowi, że wspólny organ nadzorczy [...] *ustanawia wewnętrznie komitet składający się z jednego wykwalifikowanego przedstawiciela z każdego państwa członkowskiego uprawnionego do głosowania. Zadaniem komitetu jest rozpatrywanie odwołań przewidzianych w art. 19 ust. 7 i art. 20 ust. 4 za pomocą wszelkich odpowiednich środków. Na ich wniosek strony, wspomagane przez swoich doradców, są wysłuchane przez komitet. Decyzje podjęte w tym kontekście są ostateczne w odniesieniu do wszystkich zainteresowanych stron* " (podkreślenie dodane).

2.8 Rzecznik uważa, że ostatnie zdanie wydaje się mieć na celu zapewnienie, aby decyzja komitetu odwoławczego w sprawie odwołania od decyzji Europolu w sprawie dostępu do danych lub informacji dotyczących takich danych była ostateczna i nie może być podważona przez żaden inny organ. Można zatem twierdzić, że dotyczy to również Rzecznika Praw Obywatelskich i że nie powinien on być uprawniony do wszczynania lub prowadzenia dochodzenia w sprawie skargi skierowanej do Europolu, gdy komisja odwoławcza zajmie się daną kwestią. Na poparcie takiej wykładni można by w szczególności odwołać się do faktu, że konwencja o Europolu stanowi traktat międzynarodowy zawarty przez państwa członkowskie UE w 1995 r., czyli te same umawiające się strony, które również ustanowiły traktat WE. Z drugiej strony przyjęcie (i ratyfikacja) takiej konwencji przewidziano w art. 34 ust. 2 lit. d) Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”). Przepis ten stanowi część tytułu VI TUE. Artykuł 41 TUE stanowi jednak, że art. 195 Traktatu WE „*stosuje się do postanowień odnoszących się do dziedzin, o których mowa w niniejszym tytule*”. W świetle tego przepisu wydaje się raczej wątpliwe, czy art. 24 ust. 7 konwencji o Europolu mógłby rzeczywiście ograniczyć mandat Rzecznika w sposób opisany powyżej.

2.9 Rzecznik uważa jednak, że w niniejszej sprawie nie jest konieczne zajęcie przez niego ostatecznego stanowiska w tej sprawie. Zdaniem Rzecznika kwestia ta musiałaby zostać rozwiązana tylko wtedy, gdyby istniały konkretne przesłanki wskazujące na możliwość wystąpienia niewłaściwego administrowania w niniejszej sprawie.

2.10 Należy zauważyć, że decyzja Europolu stanowi , że *"zgodnie z procedurą przewidzianą w konwencji o Europolu i mającym zastosowanie ustawodawstwie krajowym Francji pragnę Pana poinformować, że na Państwa wniosek przeprowadzono kontrole akt Europolu. Zgodnie z art. 19 konwencji o Europolu w połączeniu z mającym zastosowanie ustawodawstwem Francji pragnę poinformować, że żadne dane dotyczące Państwa nie są przetwarzane w Europolu, do którego mają Państwo prawo dostępu zgodnie z art. 19 konwencji o Europolu*". W swojej decyzji komisja odwoławcza stwierdziła, że „*[w] świetle prawa i praktyki we Francji dotyczącej prawa dostępu do danych przetwarzanych przez Europol oraz w świetle art. 19 ust. 3 konwencji o Europolu decyzja Europolu na wniosek [skarżącego] jest zgodna z art. 19 ust. 3 konwencji o Europolu*”. Rzecznik uważa jednak, że fakt ten jako taki nie jest zaskakujący, ponieważ Europol

i komisja odwoławcza musiałyby w przeciwnym razie ujawnić fakty, których ich zdaniem nie można by ujawnić.

2.11 Rzecznik Praw Obywatelskich zauważa jednak, że skarżący nie przedstawił ani w skardze, ani w swoich uwagach żadnych konkretnych elementów, które uzasadniałyby jego zarzut, że Europol działał niewłaściwie lub nadużył, gdy po sprawdzeniu akt uznał, że nie ma dotyczących go danych, do których miał prawo dostępu zgodnie z art. 19 ust. 1 konwencji o Europolu w połączeniu z mającym zastosowanie ustawodawstwem Francji. Wnikliwa analiza decyzji komitetu odwoławczego z dnia 12 grudnia 2005 r. nie przyniosła również żadnego elementu, który mógłby podważyć decyzję Europolu. W związku z powyższym Rzecznik uważa, że wydaje się, że nie ma podstaw do kontynuowania dochodzenia w sprawie zarzutu skarżącego.

2.12 W swoich uwagach skarżący twierdził, że doszło do naruszenia praw podstawowych, ponieważ decyzje komitetu odwoławczego były wiążące dla wszystkich zainteresowanych stron. Nie jest jasne, czy skarżący chciał w związku z tym przedstawić dalsze zarzuty. Rzecznik Praw Obywatelskich zauważa, że wszelkie takie zarzuty zakwestionowałyby w rzeczywistości postanowienie zawarte w konwencji o Europolu, a mianowicie jej art. 24 ust. 7, który stanowi, że decyzje komitetu odwoławczego są ostateczne w odniesieniu do wszystkich zainteresowanych stron. W tym kontekście należy przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 2 statutu Rzecznik Praw Obywatelskich może rozpatrywać wyłącznie skargi dotyczące niewłaściwego administrowania. W związku z tym nie jest on w stanie rozpatrywać skarg dotyczących zasadności ustawodawstwa lub traktatów międzynarodowych. W związku z tym Rzecznik Praw Obywatelskich nie byłby w stanie rozpatrywać żadnych zarzutów, które skarżący chciałby podnieść w tym kontekście.

3 Wniosek skarżącego

3.1 Skarżący twierdził, że powinien uzyskać dostęp do dotyczących go danych będących w posiadaniu Europolu.

3.2 Z uwagi na powyższe i jego wnioski zawarte w pkt 2.11 Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdza, że dalsze dochodzenia nie wydają się konieczne w odniesieniu do wniosku skarżącego.

4 Wnioski

Na podstawie dochodzeń Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie tej skargi wydaje się, że nie ma podstaw do dalszych dochodzeń w tej sprawie. W związku z tym Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę.

Dyrektor Europolu zostanie poinformowany o tej decyzji. Kopia niniejszej decyzji zostanie również przesłana do wiadomości dyrektorowi Wspólnego Organu Stabilności.

Z poważaniem,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

- (1) Rzecznik rozumie, że Europol odwołuje się do art. 195 ust. 1 akapit drugi Traktatu WE.
- (2) Rzecznik rozumie, że Europol odwołuje się do art. 195 ust. 1 akapit drugi Traktatu WE.
- (3) Akt nr 1/99 Wspólnego Organu Nadzorczego Europolu z dnia 22 kwietnia 1999 r. ustanawiający jego regulamin wewnętrzny, Dz.U. 1999, C, 149-01).
- (4) Konwencja o Europolu jest dostępna na stronie internetowej Europolu (<http://www.europol.eu.int/index.asp?page=legalconv> [Link]).